

Сасвим обичан дан у Швајцарској. Железничка станица. Бука возова који одлазе и долазе, гужва на перонима. Банкарски службеници ужурбано се крећу ка својим канцеларијама и припремају се за почетак још једног радног дана. Туристи радознало окрећу главе и крећу ка својим планираним туристичким атракцијама и истраживању земље. Тинејџери у хип-хоп фазону, са качкетима окренутим на супротну страну и фармеркама које су превелике. Све то у близини групе војника у борбеној опреми, са пушкама преко рамена.

Ово није Израел. Није наређена општа мобилизација. Ово је Швајцарска, један сасвим нормалан дан у сасвим нормалној недељи.

Размислите, која вам земља прва падне на памет, а да је више наоружана од Америке. У овој области, Швајцарска је на врху међународне листе. Швајцарска није Дивљи запад, и обично мирне улице њених великих градова, ноћу се не претварају у Чикаго 30-их година, међутим, присуство војника на железничкој станици има своје корене у две особености швајцарског система одбране.

Већина војника, како би ми то назвали, „свој дуг отаџбини“ не дају у једном року, већ у неколико рокова који након основне војне обуке, трају по три недеље. Занимљивост је то што у периду између два рока војне службе, они своју опрему, укључујући и ватрено оружје, држе код куће. Идеја је да у случају ванредног стања, држава, одмах на располагању има велики број војника.

Тешко је, у ово време, замислити такву војну претњу која би оправдавала овакву врсту мобилизације, али традиција чувања војне опреме код куће је остала. Значајна промена у односу на прошлост је то да војска више не даје муницију за своје војнике, осим ако

Пише: Владимир Милетић
четвртак, 01 децембар 2011 14:57

нису на одслужењу војног рока.

Занимљиво је и то да се у Швајцарској, вежбе гађања не одржавају само током основне обуке или на редовним вежбама након тога, већ сваке године ти војници који су и даље у активној војној служби морају да иду у стрељане и раде „обавезне вежбе гађања“, што подразумева мете на удаљености од 300 метара. Зато уопште и не изненађује што се ова обавеза, за неке људе претворила у прави спорт. Стрељачки клубови у неким селима постали су део традиционалних локалних активности као што су хор или гимнастички клуб. Тако да сада постоји велики број клубова „карабињера“, „мускетара“, као и „војника наоружаних историјским оружјем“. То све доводи до тога да за једног туристу не треба да буде ништа чудно ако види неког цивила, па и тинејџера који има више од 16 година, са журишном пушком на рамену, који се враћа из неке од многобројних стрељана. У Швајцарској изненађење није само визуелно, може вам се десити да у току летње, поподневне шетње природом, идилу прекине експлозија из оближње стрељане.

С друге стране, све је већи број злоупотребе те огромне количине ватреног оружја, која се налази на „кућном чувању“ код скоро свих пунолетних грађана Швајцарске. Према званичној статистици, ово оружје има централну улогу у породичним конфликтима, где кроз убиства и самоубиства око 300 људи сваке године буде убијено.

Како би спречили и смањили тај проценат, пре четири године покренута је иницијатива која би увела строжа правила за поседовање оружја, већу контролу, као и свеобухватну базу података са системом за издавање дозвола. Иницијатива која је покренута од стране широке коалиције невладиних организација, синдиката, верских заједница, пацифиста и партија левог центра, резултирала је одржавањем референдума у фебруару ове године, на коме су грађани Швајцарске одлучивали о томе, да ли ватрено оружје, у току и након војне службе треба држати код куће.

Они који су против забране чувања војног оружја у кући, као најбитније аргументе наводили су традицију, личну сигурност и националну безбедност, истичући да присуство овог оружја код куће, између осталог, превентивно делује на криминалце, тако да када би се тога одрекли, индиректно би им дали „одрешене руке“.

С друге стране, заговорници идеје уклањања ватреног оружја из кућа, наводе да би то смањило број убистава у Швајцарској и да је то најбитније, тако да се не могу поредити људски животи са традицијом, јер ту нема такмичења.

На крају, гласачи су на референдуму одбацили иницијативу. Коначни резултати су показали да је 56 одсто гласача било против иницијативе која је тражила забрану. Већина кантона је гласала против иницијативе, подршка је дошла само од стране неколико, углавном градских региона, укључујући Женеву, Базел и Цирих. Опозиција је била најјача у руралним подручјима, у источној и централној Швајцарској, као и у јужном кантону Тићино који се налази у италијанском говорном подручју.

Нема сумње да оружја има много у Швајцарској, али тачан број није познат. Процењује се да око два милиона комада ватреног оружја може да буде у оптицају. Разлог за овај огроман број објашњава чињеница да војници држе оружје чак и после завршетка активне војне службе, како би одржавали и увежбавали своју вештину пуцања.

На број војних пушака разних модела, можемо додати и остала ватрена оружја која су у власништву ловаца, спортских стрелаца и приватних колекционара. Они оружје често чувају код куће, на поткровљу, у подруму, или скривено у ормарима, међутим, неки власници поносно их приказују држећи их у својим дневним собама на полицама или поред камина.